

Sagsøgeren har gjort gældende, at beslutningen er ugyldig allerede fordi begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF ikke er overholdt. Derudover har Kommissionen tilsidesat artikel 81 EF ved retligt at have fejlvurderet de undersøgte samtalers natur. Havde Kommissionen foretaget en objektiv undersøgelse af forholdene, ville den have fundet ud af, at der overvejende herskede uenighed mellem bankerne. Den fejlagtige vurdering af forholdene påvirkede hele beslutningen og bør derfor føre til dens fuldstændige ophævelse. Endvidere strider beslutningen mod artikel 81 EF derved, at samtalerunderne ikke var egnede til at påvirke samhandelen mellem medlemsstater.

Sagsøgeren har yderligere gjort gældende, at den anfægtede beslutnings artikel 3 er ugyldig, idet der ikke foreligger det i artikel 15, stk. 2, i forordning 17/62 forudsatte skyldsmoment. I betragtning af samtalerundernes rent nationale karakter og deres særlig østrigske sammenhæng med deltagelse af østrigske statslige myndigheder, kunne sagsøgeren ikke være vidende om ulovligheden af bankrunderne og om deres evne til at påvirke samhandelen mellem medlemsstater.

Kommissionen har ved at tilsidesætte artikel 15, stk. 2, i forordning 17/62 ligeledes forbrudt sig mod væsentlige principper for bødefastsættelsen. Særligt har Kommissionen i flere henseender anvendt sine egne retningslinjer for fremgangsmåden ved fastsættelse af bøder forkert. Antagelsen af, at der forelå en særlig alvorlig overtrædelse var fejlagtig, og Kommissionen tog ikke talrige formildende omstændigheder i betragtning. Endelig bør bøden også nedsættes betragteligt, fordi Kommissionen på grund af en fejlagtig anvendelse af meddelelsen om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager ikke tog sagsøgerens samarbejdsvillighed i betragtning.

Sag anlagt den 30. august 2002 af Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-262/02)

(2002/C 274/53)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG, Wien, ved Rechtsanwalt H. Wollmann.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 11. juni 2002 om en procedure i henhold til artikel 81 EF (sag COMP/36.571/D-1 — Østrigske banker) annulleres.
- Subsidiært annulleres beslutningens artikel 3 og 4, for så vidt som de berører sagsøgeren.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionens procedure vedrører regelmæssige møder mellem banker i Østrig (bankrunderne). I den anfægtede beslutning fastslog Kommissionen, at sagsøgeren — sammen med syv andre østrigske banker — havde overtrådt artikel 81 EF, idet banken deltog i aftaler og samordnet praksis om priser, gebyrer og reklamer, hvilket fra 1. januar 1995 til 24. juni 1998 indskrænkede konkurrencen på det østrigske bankmarked. Kommissionen pålagde de berørte banker bøder.

Sagsøgeren har gjort gældende, at samtalerunderne mellem de østrigske banker ikke var egnede til mærkbart at påvirke samhandelen mellem medlemsstater. Kommissionen anvendte i den anfægtede beslutning ikke artikel 81, stk. 1, EF korrekt. De omtvistede aftaler fandt kun anvendelse på Republikken Østrigs territorium. Kommissionen frembragte ingen afgørende beviser for, at aftalerne alligevel var egnede til at påvirke handelen mellem medlemsstater mærkbart. Særligt blev en markedsafskærmende effekt ikke påvist.

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen ikke har påvist, at sagsøgeren har handlet forsætligt eller uagtsomt. Kommissionen anvendte artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17/62 forkert, idet den pålagde sagsøgeren en bøde, selv om det ikke var påvist, at dennes medarbejdere havde handlet forsætligt eller uagtsomt. Kommissionen tog derved ikke hensyn til, at det for skyldsspørgsmålet ikke drejer sig om kendskabet til forbuddet mod karteller, men at det derimod først og fremmest kommer an på kendskabet til de omstændigheder, som i det konkrete tilfælde gør forbuddet anvendeligt. Derudover undersøgte Kommissionen kun skyldsspørgsmålet i forhold til gerningsindholdet for, om der forelå en konkurrencebegrænsning, men den undersøgte ikke, om sagsøgerens medarbejdere var i stand til at erkende de formodede mellemstatslige påvirkninger. Dette var ifølge sagsøgeren ikke tilfældet.